

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กิติกร มีทรัพย์. 2524. *พื้นฐาน: ทฤษฎีจิตวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.
- กิตยวดี บุญเชื้อ. 2527. *นิทานกับเครื่องประกอบ: กลวิธีสอนจริยศึกษาและการสอดแทรกคุณธรรม*. (ม.ป.ท.).
- กิ่งแก้ว อรรถากร. 2513. *วรรณกรรมจากบ้านใน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เกศินี โชติเสถียร. 2524. *หุ่นเชิดมือ*. พระนคร: สุวีริยาสาส์น.
- ฉวีวรรณ กินาวงศ์. 2524. *การละครสำหรับครูประถม*. วัฒนาพานิช: กรุงเทพฯ.
- ฉวีวรรณ กินาวงศ์. 2526. *การศึกษาเด็ก*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- ชนาทิพ ละม่อม. 2535. *การเปรียบเทียบผลการใช้ตัวแบบที่มีต่อการเพิ่มพฤติกรรมร่วมมือของเด็กที่มีการร่วมมือต่ำในระดับอายุต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูพงศ์ ปัญจมะวัต. 2534. *การใช้ตัวแบบในนิทานประกอบภาพเพื่อเพิ่มพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนในเด็กอนุบาลที่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมต่ำ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524. *พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 : จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เดโช สวานานนท์. 2520. *ปทานุกรมจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ธีระพร อูรรณโณ. 2526. *การเสริมสร้างลักษณะนิสัยระดับปฐมวัย*. การเสริมสร้างลักษณะนิสัยเด็กปฐมวัยด้านจริยธรรม. หน่วย 8-15 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีระพร อูรรณโณ. 2532. *เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น*. หน่วยที่ 7 (เล่มที่ 1) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บรรพต พรประเสริฐ. 2530. *การเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมของนักเรียนอนุบาลโดยใช้นิทานและเกม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. 2525. *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาเด็ก*. ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประเสริฐไชย สุขสอาด. 2533. การศึกษาความก้าวร้าวในสถานการณ์การกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- พรจันทร์ จันทร์วิมล. 2529. การเล่นิทานสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน: รักลูก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แปลนพับลิชชิง.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2530. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ. 2537. ปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ไโล ทองไพบูลย์. 2529. การเปรียบเทียบการเรียนรู้พฤติกรรมเอื้อเฟื้อของเด็กจากตัวแบบในนิทานประกอบภาพกับตัวแบบในนิทานประกอบหุ่นมือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพชรชมพู เทพพิพิธ. 2532. ความสัมพันธ์ระหว่างความชอบหนังสือการ์ตูน รายการโทรทัศน์ และเกมคอมพิวเตอร์ กับ พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรภรณ์ พิมพ์ใจวงศ์. 2528. ลักษณะของเนื้อเรื่องและตัวละครในนิทานสำหรับเด็กที่วัยก่อนเรียนชอบวิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตร์บัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรีเรื่อน แก้วกั้งवाल. 2530. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพริ้ง.
- สมบูรณ์ สิงฆมานันท์. 2522. การเล่นิทานและการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง: คหเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- สมพร สุทัศนีย์, ม.ร.ว.. 2529. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. 2529. เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยเด็ก. กรุงเทพฯ: (ม.ป.ท.).
- สุชา จันทร์เอม. 2536. จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. 2527. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุริย์ กสิวิทย์อำนาจ. 2537. ผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางบวกในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ของเด็กดาวน์ซินโดรม ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ของโรงเรียนราชานุกูล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี เหลืองหิรัญ. 2533. การศึกษาความพร้อมทางภาษาและการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้โครงสร้างระดับยอด. ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร กรุงเทพฯ.

ภาษาต่างประเทศ

- Baker, J. W., & Holzworth, A. 1961. Social histories of successful children. *Child Development*, 32, 131-149.
- Ballard, K. D., & Crooks, I. J. 1984. Videotape modeling for preschool with low level of social interaction and low peer involvement in play. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 12, 95-109.
- Bandura, A., & Walters, R. H. 1959. *Adolescent aggression*, New York: The Ranold Press.
- Bandura, A., & Huston, A. C. 1961. Identification as a process of incidental learning. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 63, 311-318.
- Bandura, A., Ross, D. & Ross, S. A. 1961. Transmission of aggression through imitation of aggressive models. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 63, 575-582.
- Bandura, A., Ross, D. & Ross, S. A. 1963. Imitation of film-mediated aggressive models. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 66, 3-11.
- Bandura, A. 1969. *Principle of behavior modification*. New York: Halt Rinchart and Winston.
- Bandura, A. 1977. *Social learning theory*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Bandura, A. 1986. *Social foundation of thought and action : A social cognitive theory*. N.J: Prentice-Hall.
- Berkowitz, L. 1964. *Advances in experimental social psychology*. New York: Academic Press.

- Berkowitz, L. 1965. *Advances in experimental social psychology*. New York: Academic Press.
- Berkowitz, L. 1969. The frustration-aggression hypothesis revisited. In L. Berkowitz (ed). *Root of aggression: A re-examination of the frustration-aggression hypothesis*. New York: Atherton.
- Bryan, T. 1982. The effects of cooperative goal structures and cooperative models on learning disabled and non-learning disabled students. *Learning Disability Quarterly*, 5, 415-421.
- Buss, A. H. 1961. *The psychology of aggression*. New York: Wiley.
- Cooke, T. P., & Apploni, T. 1976. Developing positive social emotional behaviors: A study of training and generalization effects. *Journal of Applied Behavior Analysis*. 65-78.
- Doescher, S. M. 1986. Impact of prosocial classroom and home learning programs on preschool children's prosocial behavior (Cooperating, Teacher Training, Sharing, Parent Education, Helping). *Education, early childhood*. 518 : 105.
- Erikson, E. H. 1975. *Childhood and society*. New York: Norton.
- Fehr, L. A. 1983. *Introduction to personality*. New York: Macmillan Publishing.
- Freud, S. 1937. *An outline of psychoanalysis*. New York: W.W. Norton.
- Freud, S. 1949. *An outline of psychoanalysis*. New York: W.W. Norton.
- Goldstein, J. H. 1975. *Aggression and crimes of violence*. New York: Oxford University Press.
- Hart, B. M. 1968. Effect of contingent and noncontingent social reinforcement of the cooperative play of a preschool child. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 1, 73-76.
- Hick, D. J. 1965. Imitation and relation of film aggressive peer and adult models. *Journal of Personality and Social Psychology*.
- Huck, C. S. 1979. *Children's literature in the elementary school*. New York: Holt Rinehart & Winston.
- Huesman, L. R. 1984. Stability of aggression over time and generations. *Developmental Psychology*, 20, 120-134.
- Jackibhuk, Z., & Smeriglio, V. L. 1976. The influence of symbolic modeling on the social behavior of preschool children with low levels of social responsiveness. *Child Development*, 47, 838-841.

- Jersild, A.T. 1968. *Child Psychology*. New Jersey: Prentice-Hall.
- McCall, G. J., & Simmon, J. L. 1982. *Social psychology: a sociological approach*.
New York: The Free Press.
- Mossburg, I. B. 1980. A study of the identification of prosocial behaviors in a commercial television program. *Education, Curriculum and Instruction, 727*, 123.
- Mussen, P. H., Conger J. J. & J. Kagan. 1969. *Child development and personality*.
New York: Harper and Row.
- Scott, P. B., Roger B. & R. Y. Marian. 1967. School reinforcement under nature condition.
Child Development, 1, 38-76.
- Sears, R. R. 1965. Comparison of interviews with questionnaires for measuring mother attitude toward sex and aggression. *Journal of Personality and Social Psychology, 23*, 37-44.
- Sears, R. R. . 1969. *The learning theory of Robert R. Sears in three theories of child development*. In Henry W. M. (ed.). New York: Harper & Row.
- Strongman, K. T. 1973. *The psychology of emotion*. London: John Wiley & Sons.
- Wilson, T. G., & O'Leary, D. K. 1980. *Principle of behavior therapy*. New York: Prentice - Hall.
- Worchel, S., & Cooper, J. 1979. *Understanding social psychology*. New York: The Dossey Press.
- Zillmann, D. 1979. *Hostility and aggression*. New Jersey: Lawrence Erlbaum.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X})

$$\text{สูตรที่ใช้ } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวน
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$\text{สูตรที่ใช้ } S.D. = \sqrt{\frac{\sum X^2 - \frac{(\sum X)^2}{n}}{n-1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวน
 n แทน จำนวนคนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละจำนวน

3. การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variance)

SS = ผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Sum of Square)
 ซึ่งมีสูตรคำนวณดังนี้

- (1) G^2 / npq
- (2) $\sum X^2_{ijk}$
- (3) $(\sum A^2_i) / nq$
- (4) $(\sum B^2_j) / np$
- (5) $[\sum (AB_{ij})^2] / n$

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
A	$SS_a = \sum A_i^2 / nq - G^2 / npq$	p-1	$SS_a / p-1$	$MS_a / MS_{w \text{ cell}}$
B	$SS_b = \sum B_j^2 / np - G^2 / npq$	q-1	$SS_b / q-1$	$MS_b / MS_{w \text{ cell}}$
AB	$SS_{ab} = [\sum (AB_{ij})^2 / n - \sum A_i^2 / nq - \sum B_j^2 / np + G^2 / npq]$	(p-1)(q-1)	$SS_{ab} / (p-1)(q-1)$	$MS_b / MS_{w \text{ cell}}$
	$SS_{w \text{ cell}} = \sum x^2_{ijk} - [\sum (Abij)^2 / n]$	pq(n-1)		
Total	$SS_{\text{total}} = \sum x^2_{ijk} - G^2 / npq$	npq - 1		

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยการทดสอบด้วยวิธี Tukey's T-method

$$\text{Tukey's } T = \frac{X_j - X_k}{\sqrt{\frac{MS_w}{n}}}$$

เมื่อ X_j แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่ม j

X_k แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่ม k

MS_w แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนของคะแนนภายในกลุ่ม

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (เท่ากับทุกกลุ่ม)

5. สูตรหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (Interobserver Reliability or IOR)

ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (IOR)

$$= \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่เห็นตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่เห็นตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่เห็นไม่ตรงกัน}} \times 100$$

ภาคผนวก ข

นิทานประกอบหุ่นมือที่แสดงทักษะทางสังคมที่เหมาะสมทุกเรื่องจะต้องประกอบไปด้วยคุณลักษณะทั้ง 3 ข้อ ของทักษะทางสังคมที่เหมาะสมตามคำจำกัดความดังต่อไปนี้

ทักษะทางสังคมที่เหมาะสม หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ในลักษณะของกลุ่มหรือสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สำหรับงานวิจัยนี้ทักษะทางสังคมที่เหมาะสมจะใช้ตามหลักการเรียนการสอนเด็กปฐมวัยศึกษา ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการยอมรับสิทธิของผู้อื่นในเรื่องความเป็นเจ้าของ มีความสุภาพ อ่อนโยน พุดจาไพเราะ มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย รู้จักการแบ่งปัน มีการให้อภัย และไม่รังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า
2. พฤติกรรมการดำรงชีวิตอยู่ การเล่น การทำงาน และโอกาสพบปะกับเด็กหรือบุคคลอื่นๆ
3. การได้รับความช่วยเหลือ และการให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่น

เรื่อง เอกและแพท

สวัสดีค่ะ น้องๆ วันนี้ที่มีนิทานสนุกๆ มาเล่าให้น้องๆ ฟังนะคะ เรื่องนี้มีชื่อว่า เอกและแพทค่ะ เอกและแพท เป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 3 นะคะ น้องๆ อยากรู้เรื่องหรือยังคะ เรามาฟังเรื่องของเอกและแพทกันเลยดีกว่านะคะ

แพทเป็นเด็กที่มีรูปร่างค่อนข้างใหญ่ ตัวโต ซึ่งเขามักจะใช้รูปร่างที่ใหญ่ของเขารังแกเพื่อนที่ตัวเล็กกว่าเป็นประจำ และเพื่อนๆ ก็จะไม่อยากเล่นกับแพทเพราะกลัวแพทรังแก

วันหนึ่งขณะที่กำลังเรียนวิชาศิลปะอยู่นั้น ครูวิภา ให้นักเรียนทุกคนปั้นดินน้ำมันเป็นรูปอะไรก็ได้

ครูวิภา “นักเรียนทุกคน วันนี้เราจะมาปั้นดินน้ำมันเป็นรูปต่างๆ ตามใจชอบนะคะ”
แพทซึ่งเป็นเด็กคนหนึ่งในห้องเดินไปแย่งดินน้ำมันจากเพื่อนชื่อเอก เอกไม่ได้ทำร้ายแพทแต่ร้องบอกครูว่า

เอก “คุณครูครับ แพทแย่งดินน้ำมันผมไปครับ”

ครูวิภา “แพท มาหาครูซิค่ะ หนูได้เอาดินน้ำมันของเอกไปหรือเปล่า”

แพท “เอาครับ ก็ผมไม่มีดินน้ำมันนี้มา เห็นเอกมีก้อนใหญ่ผมก็เลยอยากได้”

ครูวิภา “ถ้าแพทไม่มีดินน้ำมัน แพทต้องบอกครูซิค่ะ ไม่ใช่แย่งของ ของเพื่อนอย่างนั้นมันไม่ดีเลยรู้ไหมจะ คราวหน้าแพทอย่าทำอย่างนี้อีกนะคะ เอาดินน้ำมันไปคืนเอกเขาจะดี”
จากนั้นแพทก็เอาดินน้ำมันไปคืนเอก เมื่อเอกได้ดินน้ำมันคืนก็ดีใจและขอบคุณครูที่ช่วยให้แพทเอาดินน้ำมันมาคืนแก่เขาได้โดยที่เขาไม่ต้องต่อสู้เลย

เมื่อนักเรียนถูกเพื่อนรังแกหรือแย่งของนักเรียนควรจะบอกครูให้ทราบไม่ใช่ทะเลาะต่อสู้กันเอง การแก้ปัญหาด้วยการใช้ความก้าวร้าว ไม่ใช่สิ่งที่ดีเมื่อเรามีกฎและระเบียบที่ปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน

เรื่องของตุ๊กกับตาล

สวัสดีค่ะ น้องๆ วันนี้พี่มีนิทานสนุกๆ มาเล่าให้น้องๆ ฟังนะคะ เรื่องนี้มีชื่อว่า ตุ๊กกับตาล
คะ น้องๆ อยากรู้เรื่องหรือยังคะ เรามาฟังเรื่องของตุ๊กกับตาลกันเลยดีกว่านะคะ

อี๊ดๆ เสียงสัญญาณหมดเวลาดังขึ้น นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ก็ร้องเฮด้วยความดีใจ
คุณครูนึกจึงพูดขึ้นว่า “นักเรียนทุกคนเงียบๆ หน่อยคะวันนี้คุณครูจะให้กลับบ้าน 1 อย่างนะคะ ให้
นักเรียนกลับไปวาดภาพสิ่งที่ฉันอยากได้ มาคนละ 1 อย่าง”

พอคุณครูพูดให้กลับบ้านเสร็จ นักเรียนทุกคนก็รีบเก็บของกลับบ้าน ขณะนั้น เด็กชาย
โต ก็ได้เดินไปที่โต๊ะของเด็กชายตุ๊ก และได้ใช้ดินสอเกาะไปที่ศรีษะของเด็กชายตุ๊กอย่างแรง แล้ว
เด็กชายโตก็พูดขึ้นว่า

โต “นี่นายตุ๊กนายจะวาดภาพอะไรมาส่งครู”

ตุ๊ก “ยังไม่รู้ แล้วนายมาเคาะหัวเราทำไม”

โต “พอใจจะเคาะมีอะไรหรือเปล่า
ตาลซึ่งนั่งใกล้ๆ กับตุ๊ก จึงพูดขึ้นว่า

ตาล “โตเอาดินสอเคาะหัวตุ๊กทำไม เขาไม่ได้ทำอะไรเธอสักหน่อย ตุ๊กเธออย่าไปตอบโต้เค้า
นะ”

โต “ไม่ต้องมายุ่งน่า ยายตาลตัวมดเต็ม”

ตาล “เราจะไปบอกครูว่าเธอขอรังแกเพื่อนและขบถล้อฉัน”

โต “อยากบอกก็ไปบอกเลย ยายตาลขี้ฟ้อง ยายตาลขี้ฟ้อง”

จากนั้นตาลจึงนำเรื่องไปบอกคุณครู

คุณครูนิค “ดี嘛ตาลที่เห็นคนเกรเพื่อนแล้วนำมาบอกครู และยังช่วยเตือนตุ๊กไม่ให้ต่อสู้กับโต”

คุณครูนิคจึงสอนโตว่า

คุณครูนิค “โต การรังแกเพื่อนเป็นสิ่งไม่ดี ตุ๊กเขาทำถูกแล้วที่ไม่ได้โต้ตอบเราและตาลทำถูกที่นำ
เรื่องมาบอกครู ฉะนั้นโตขอโทษตุ๊กและตาลเสีย โตจะได้มีเพื่อนเล่นด้วยต่อไป คนชอบ
รังแกเพื่อนจะไม่มีใครอยากเล่นด้วย”

โต “ผมเสียใจครับ ผมจะไม่รังแกเพื่อนอีกแล้ว เราขอโทษนะตุ๊ก และเราขอโทษนะตาล”
หลังจากนั้นมา โตจึงเป็นเด็กดีของเพื่อนๆ และของคุณครูตลอดไป

นกเด็กดี

สวัสดิ์คะน้องๆ วันนี้ที่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของนกนะคะ นกเป็นคนที่ไม่ชอบรังแกใคร เป็นเด็กดี คุณครูและเพื่อนๆรัก น้องๆคงอยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่านกทำอะไรจึงมีแต่คนรัก เรามาฟังเรื่องของนกกันเลยดีกว่านะคะ

นกกับโหน่งเป็นเพื่อนรักกัน แต่ทั้งคู่มีนิสัยต่างกันมาก นกเป็นเด็กที่ชอบช่วยเหลือเพื่อน ไม่ชอบรังแกคนอื่น ให้อภัยคนอื่นได้เสมอ ส่วนโหน่งเป็นเด็กที่ชอบรังแกเพื่อนถ้าไม่พอใจใครก็จะตอย ดังนั้นเพื่อนๆทุกคนในห้องชอบเล่นกับนก แต่จะไม่ชอบเล่นกับโหน่ง

วันหนึ่งขณะที่เพื่อนๆ กำลังเล่นกันอยู่นั้น โหน่งกับนกก็เดินผ่านมา โหน่งกับนกเห็นเพื่อนๆกำลังเล่นกันอย่างสนุกสนาน จึงอยากเล่นบ้าง นกจึงเข้าไปบอกว่า

นก “เล่นอะไรกันอยู่น่าสนุกจังเลยขอเราเล่นด้วยคนนะ”

เพื่อนๆ “รอบนี้เรามีคนเล่นครบแล้ว นกรอรอบหน้านะ”

นก “ได้เราจะรอรอบหน้า ขอบใจมากนะที่ให้เราเล่นด้วย”

โหน่ง “ทำไมนกต้องถามด้วยก็เข้าไปเล่นเลยถ้าเขาไม่ให้เล่นก็ตอยเลยสิ”

นก “ไม่ได้หรือคะโหน่ง เขาเล่นกันอยู่ครบแล้ว เราต้องขออนุญาตเขาก่อน จึงเข้าไปเล่นได้ เราไม่ควรไปรังแกเขา ถ้าเราไปตอยเขาก็เจ็บ บางทีเขาอาจจะไม่อยากให้เราเล่นด้วยก็ได้ล่ะ”

ขณะนั้นเพื่อนๆก็เล่นกันครบรอบพอดีจึงเรียกนกมาเล่นด้วย

เพื่อนๆ “นกมาเล่นสิ จบรอบแล้ว”

นก “ขอบใจมาก...โหน่งไปเล่นสิ ตอนนี้เขาเรียกเราไปเล่นแล้วล่ะ”

โหน่ง “ทำไมนกไม่ไปเล่นก่อนล่ะ ให้เราไปเล่นก่อนทำไม”

นก “ไม่เป็นไรเรารอได้ เราให้โหน่งเล่นก่อน”

โหน่ง “ขอบใจมากนะนก ที่นึกให้เราเล่นก่อน เรารู้แล้วล่ะว่าการที่ทุกคนรักนกเพราะนกเป็นคนที่ไม่ชอบช่วยเหลือเพื่อน และพุดกับเพื่อนๆดีๆ ต่อไปนี่เราจะเป็นเด็กดีเหมือนนกบ้างแล้วล่ะ”

นก “ดีที่สุดเลยโหน่ง”

ตั้งแต่นั้นมา โหน่งก็ไม่รังแกเพื่อน และพุดกับเพื่อนๆด้วยคำพุดที่ดีๆ ตลอดไป

หนูแยมกับหนูก้อย

สวัสดิ์คะน้องๆ วันนี้ที่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะเรื่องนี้เป็นเรื่องของหนูแยมกับหนูก้อยคะ เด็กๆอยากฟังแล้วใช่ไหมคะ งั้นเรามาฟังเรื่องของหนูแยมกับหนูก้อยกันเลยดีกว่านะคะ

อ้อด พักกลางวันดั่งขึ้น ในขณะที่เด็กทุกคนกำลังเตรียมตัวไปพักรับประทานอาหาร แยมและก้อย เป็นเพื่อนสนิทกันจึงเดินไปโรงอาหารด้วยกัน ระหว่างทางนั่นเอง แยมกับก้อยได้เห็นฟ้าหล่มล้มลงอยู่กับพื้น แยมและก้อยจึงรีบ ไปพุงฟ้าลุกขึ้น

แยม “เจ็บมากไหมจะฟ้า เจ็บตรงไหนบ้าง”

ฟ้า “เจ็บที่เข่าจะ”

เมื่อแยมและก้อยมองลงไปที่เขาของฟ้าก็เห็นแผลที่มีเลือดไหลอยู่

ก้อย “ไม่ได้แล้วละแยมเราต้องช่วยพาฟ้าไปห้องพยาบาลทำแผล

เมื่อก้อยและแยมพาฟ้าไปถึงห้องพยาบาลทั้ง 2 คนก็ได้อธิบายให้ครูฟังว่าฟ้าหล่มจึงเป็นแผล แล้วคุณครูก็ได้ทำแผลให้ฟ้าจนเสร็จ

คุณครู “แยมกับก้อยเป็นเด็กน่ารักมากเลยนะจะ ช่วยพาเพื่อนที่เจ็บมาห้องพยาบาล”

ก้อย “ไม่เป็นไรคะเพื่อนกันก็ต้องช่วยเหลือกัน จริงไหมจะฟ้า”

ฟ้า “จริงจะ เราขอบใจเธอสองคนอีกครั้งนะ”

แยม “เราไปทานข้าวด้วยกันเถอะนะ ก้อย ฟ้า”

ก้อยกับฟ้า “จะ”

ก้อย ฟ้า และแยมจึงขอบคุณคุณครู

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเมื่อเด็กทั้ง 3 คนเห็นใครกำลังเจ็บหรือต้องการความช่วยเหลือจะรีบเข้าไปช่วยทันที

เห็นไหมคะน้องๆ ทั้ง 3 คนเป็นเด็กดี นำเอาเป็นตัวอย่างจริงๆเลยนะคะ

บอลผู้เอื้อเฟื้อ

สวัสดิ์คะน้องๆ วันนี้ที่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้พี่น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะเรื่องนี้เป็นเรื่องของเด็กคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เราลองมาฟังกันเลยนะคะ ว่าเรื่องจะเป็นอย่างไรบ้าง

ณ ห้องเรียนห้องหนึ่ง

คุณครู “นักเรียนทุกคนคะวันนี้เรามีเพื่อนใหม่มาแนะนำคะ แนะนำตัวเองเลยคะ”

ต้า “สวัสดิ์ครับทุกคน ผมชื่อต้าครับ ผมย้ายมาจากโรงเรียนต่างจังหวัด”

เพื่อนๆทุกคนปรบมือต้อนรับ

เมื่อถึงเวลาพักกลางวันเด็กทุกคนจะเอาข้าวออกมารับประทาน

บอล “อ้าวต้า ทำไมถึงไม่เอาข้าวออกมาทานล่ะ”

ต้า “เราไม่ได้เอาข้าวมาหรอก เพราะบ้านเราไม่มีเงิน”

บอล “แล้วนายจะทานอะไรล่ะ ไม่หิวหรือ”

ต้า “หิวแต่เราไม่มีเงินซื้ออาหารหรอก”

บอล “อย่างนั้นมาทานกับเรากี่ได้”

บอลได้แบ่งอาหารและขนมให้ต้า และวันต่อๆมา บอลมีอะไรก็จะแบ่งให้ต้าเป็นประจำ เพราะบอลรู้สึกสงสารและเห็นใจต้า

เมื่อคุณครูรู้ว่าต้าเป็นเด็กที่ยากจนและบอลได้แบ่งขนมและอาหารให้ต้าเป็นประจำ คุณครูจึงได้ประกาศหน้าห้องเรียนว่า

คุณครู “วันนี้ครูจะขอชมเชยบอลว่าเป็นเด็กที่ดีมาก แบ่งปันของให้เพื่อน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ขอให้ทุกคนปรบมือให้บอลด้วยนะคะ”

เด็กๆทุกคนปรบมือให้บอล

บอล “ขอบคุณครับ”

และเมื่อเด็กทุกคนในห้องรู้ว่าต้าเป็นเด็กที่ยากจน เด็กๆทุกคนจึงได้ทำตามอย่างบอลคือ แบ่งปันขนม ของเล่นให้ต้าด้วย

เห็นไหมคะน้องๆ ว่าการแบ่งปันเป็นสิ่งที่ดีที่พวกเราควรจะทำอย่างทำให้ได้เหมือนกับบอลและเพื่อนๆของเขานะคะ แล้วเด็กๆจะเป็นเด็กที่น่ารักมากๆเลยคะ

หนูน้อยแดงโม

สวัสดีคะน้องๆ วันนี้ที่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่พูดจาไพเราะจึงมีแต่คนอยากคุยด้วย น้องๆคงอยากฟังแล้วนะคะเราลองมาฟังเรื่องของหนูน้อยแดงโมกันเลยดีกว่านะคะ

แดงโมเป็นเด็กที่เพิ่งย้ายมาจากโรงเรียนอื่น เป็นเด็กน่ารัก เรียบร้อย

แดงโม “สวัสดีจ๊ะ ฉันชื่อแดงโมเพิ่งจะมาเรียนที่นี่เป็นวันแรกจ๊ะ”

กวาง “สวัสดีจ๊ะ ฉันชื่อกวาง มาเล่นกับพวกเรามั้ยจ๊ะ”

แดงโม “น่าสนุกดี ขอเล่นด้วยคนนะจ๊ะ”

กวาง “มาเล่นเลยจ๊ะ”

แล้วเด็กๆก็เล่นกันอย่างสนุกสนาน

ในห้องเรียนวันต่อมา

คุณครู “แดงโมจะครุมีเรื่องจะถามมาหาครูหน่อยนะจ๊ะ”

แดงโม “คะคุณครู”

คุณครู “คุณแม่ของแดงโมบอกว่าแดงโมได้ประกาศนียบัตรหลายใบด้วยแดงโมได้รับรางวัลอะไรบ้างจ๊ะ”

แดงโม “ได้รับรางวัลมารยาทเรียบร้อย พูดจาไพเราะสุภาพคะ”

คุณครู “ดีมากจ๊ะ คุณครูรู้แล้วละว่าทำไมแดงโมมีเพื่อนเยอะ แดงโมพูดจาไพเราะอ่อนหวานนี้เองหนูต้องพูดจาแบบนี้ตลอดไปนะจ๊ะ เพราะโรงเรียนของเราก็มีการประกาศรางวัลเหมือนกันในวันเด็กคะ”

แดงโม “ขอบคุณคะคุณครู”

เมื่อเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์ แดงโมมีเพื่อนมากมายและเพื่อนๆทุกคนก็ชอบพูดคุยกับ

แดงโม เมื่อเวลาล่วงเลยไปเด็กทุกคนก็พูดจาไพเราะสุภาพเหมือนแดงโม

วันหนึ่งในห้องเรียนคุณครูจึงพูดว่า

คุณครู “นักเรียนรู้ไหมคะว่าคุณครูมีความสุขมากเลยคะที่เห็นเด็กๆพูดจาไพเราะกันทุกคนเลย ใครๆก็ชมพวกหนูว่าเป็นเด็กดี น่ารัก และวันเด็กปีนี้คุณครูใหญ่ก็บอกว่าห้องของเราสมควรได้รับรางวัลเป็นนักเรียนตัวอย่างกันทั้งห้องเลยคะ เด็กๆดีใจไหมคะ”

นักเรียน “ดีใจคะ , ดีใจครับ”

คุณครู “เด็กๆ เห็นไหมคะว่าการที่เด็กๆทำความดี เด็กๆก็จะได้รับผลดีตอบแทน พวกเรามีความสุขกันทุกคน คุณครูก็มีความสุข และรักเด็กๆทุกคนมากเลยคะ”

เด็กชายวิทย์ผู้มีวินัย

สวัสดีคะน้องๆ วันนี้พี่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องเด็กชายวิทย์ผู้มีวินัยคะ น้องๆคงอยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่าวิทย์มีวินัยอย่างไร เรามาฟังเรื่องของวิทย์กันเลยดีกว่านะคะ

ในโรงเรียนซึ่งเป็นเวลาที่คุณครูตราตรีแจกนมถั่วเหลืองให้กับเด็กๆ คุณครูตราตรีจึงบอกให้นักเรียนเข้าแถว

คุณครูตราตรี “นักเรียนทุกคนเข้าแถวให้ระเบียบ แล้วมารับนมถั่วเหลืองจากครูนะคะ”

นักเรียนทุกคนต่างวิ่งมาเข้าแถว เดชซึ่งเป็นเด็กที่ชอบรังแกเพื่อนเป็นประจำมันแต่นั่งเล่นจนกระทั่งทุกคนเข้าแถวกันหมด จึงวิ่งมาแทรกแถวแล้วผลักวิทย์ออกไปจากแถว วิทย์ลุกขึ้นมาแล้วจึงพูดว่า

วิทย์ “เดชมามีหลังเดชต้องไปต่อแถวข้างหลังซิ คุณครูสอนว่ามาทีหลังก็ต้องต่อแถว ห้ามแทรกแถว แถวจะได้เป็นระเบียบ ถ้าเรามาแทรกแถวเดช เดชจะชอบไหม เดชก็คงจะไม่ชอบ”

เดช “แต่เราอยากได้นมไวๆ เราหิวนี้”

วิทย์ “ถ้าเดชหิวมากก็บอกเราดีๆก็ได้เดชไม่ต้องผลักเรา เราก็ให้เดชมาขึ้นแทนเราแล้วเราจะไปต่อข้างหลังเอง”

เดช “ทำไมวิทย์ต้องไปต่อข้างหลังก็ต่อเราไปเลยซิ”

วิทย์ “ไม่ได้หรอกเราต้องไปต่อข้างหลังเพื่อนคนอื่นๆเขาก็หิวเหมือนกันถ้าเราขึ้นกันทั้ง 2 คนเราก็แย่งที่คนอื่นนะซิ”

เดช “งั้นเราไปยืนข้างหลังทั้ง 2 คนเลยละกันนะ วิทย์เป็นเพื่อนที่ดีของเราจริงๆ เราผลักวิทย์ล้มวิทย์ก็ไม่โกรธเราชอบใจมากนะ”

วิทย์ “ไม่เป็นไรหรอกก็เราเพื่อนกันนี่นา”

จากนั้นเดชกับวิทย์จึงเป็นเพื่อนรักกัน และเดชเมื่อเห็นวิทย์เป็นเพื่อนที่ดี เดชจึงดูตัวอย่างจากวิทย์ และเดชก็ทำความดีแบบวิทย์บ้าง ทั้งคู่จึงเป็นที่รักของเพื่อนๆและคุณครู แล้วทั้งสองก็เป็นเด็กที่มีความสุขตลอดไป

แดงผู้ให้อภัย

สวัสดีค่ะน้องๆ วันนี้พี่มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องแดงผู้ให้อภัยค่ะ น้องๆ คงอยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่าแดงให้อภัยอย่างไร เรามาฟังเรื่องของแดงกันเลยดีกว่านะคะ

ณ ห้องเรียนชั้นอนุบาล 3 ขณะกำลังเรียนวิชาพลศึกษาอยู่นั้น ไก่ ซึ่งเป็นเด็กที่มีนิสัยเกเร ชอบแกล้งเพื่อนอยู่เสมอ ในขณะที่ทุกคนกำลังวิ่งเล่นอยู่นั้น ไก่ก็แกล้งพิทโดยผลักเพื่อนล้มลง ไปโดนก้อนหินจนเลือดไหล แดงซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่ดีไม่ชอบรังแกเพื่อนผ่านมาพอดี

แดง “พิทเป็นอะไรมากหรือเปล่า ทำไมไก่แกล้งพิทล่ะ”

ไก่ “เราไม่ได้แกล้งอยากวิ่งมาชนเราเอง”

แนน “ไม่จริงเราเห็นว่าไก่ผลักพิทล้มลง”

แดง “พิทเราจะพาเธอไปให้คุณครูทำแผลให้ เธออย่าไปทำไก่กินเลยนะให้อภัยไก่เถอะ”

จากนั้นแดงจึงพาพิทไปห้องพยาบาล

คุณครู “ไปทำอะไรมาจะถึงเลือดออกอย่างนี้”

แนน “ไก่เขาผลักพิทล้มคะคุณครู และแดงเขาบอกว่าให้พิทให้อภัยไก่คะไม่ควรตอบโต้ไก่คะ”

คุณครู “ใช่จะแนน แดงเป็นเด็กที่ดีมากจะไม่เคยรังแกเพื่อนเลย ครูเห็นแต่แดงชอบช่วยเหลือเพื่อน ถ้าเด็กๆทุกคนมีนิสัยอย่างแดงครูคงมีความสุขมาก”

แนน “คะคุณครู แนนและเพื่อนๆทุกคนรักแดงกันหมดเลยคะ เพราะแดงเป็นเด็กดี แนนก็จะช่วยเหลือและไม่รังแกคนอื่นและให้อภัย เหมือนแดงคะ คุณครูและเพื่อนๆจะได้รักแนนเหมือนที่รักแดงคะ”

เด็กๆเห็นใหม่คะว่าผลดีของการไม่รังแกเพื่อน และมีการให้อภัยคนอื่นเป็นอย่างไรบ้าง ไข่คะเพื่อนๆและคุณครูรัก เด็กๆเองล่ะคะถ้าอยากเป็นคนที่คุณอื่นๆรักต้องทำตัวแบบแดงนะคะ

มดผู้พิทักษ์ความสะอาด

สวัสดีคะน้องๆ วันนี้พี่ก็มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องมดผู้พิทักษ์ความสะอาดคะ น้องๆคงอยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่ามดจะพิทักษ์ความสะอาดได้อย่างไร เรามาฟังเรื่องของมดกันเลยดีกว่านะคะ

หลังจากที่พักรับประทานอาหารกลางวันแล้ว เมย์จึงชวนมดและเพื่อนๆ ขึ้นไปเล่นบนห้องเรียน

เมย์ “มดไปวาดรูปกันไหม”

มด “ไปวาดที่ไหนล่ะ”

เมย์ “ไปวาดที่ผนังห้องไง”

มด “ไม่ได้นะจ๊ะเมย์ เพราะคุณครูบอกว่าห้ามขีดเขียนผนังเพราะทำให้สกปรก พวกเราอยู่ในห้องควรช่วยกันรักษาความสะอาด ห้องจะได้น่าอยู่นะจ๊ะ”

เมย์ “งั้นไปวาดที่โต๊ะก็ได้”

มด “ไม่ได้อีกเหมือนกันนะจ๊ะเพราะว่าการวาดที่ผนังหรือโต๊ะก็ทำให้สกปรกเหมือนกันเราไม่ควรทำ”

ดังนั้นเมย์จึงชวนคนอื่นไปวาด ซึ่งเพื่อนๆก็ช่วยกันวาดสีต่างๆลงบนผนังห้องอย่างสนุกสนาน

มดเมื่อเห็นเพื่อนๆวาดรูปจึงเข้าไปบอกเพื่อนๆว่ามันสกปรกเราควรจะช่วยกันทำความสะอาด พุดจบมดก็นำผ้าสะอาดมาเช็ดผนัง เพื่อนๆเห็นดังนั้นจึงสงสารมด จึงช่วยกันเอาผ้ามาเช็ดจนผนังห้องสะอาด มดจึงกล่าวขอบคุณเพื่อนๆทุกคน

คุณครู “ขณะนั้นเองคุณครูได้เข้ามาในห้องเห็นมดและเพื่อนๆทำความสะอาดผนังอยู่จึงพูดว่า “วันนี้ทำไมนักเรียนในห้องคุณครูจึงน่ารักจังเลยคะช่วยกันทำความสะอาดใหญ่เลย”

เพื่อนๆ “มดเขาบอกว่าเราไม่ควรวาดรูปบนผนังห้องคะ เพราะจะทำให้ห้องสกปรก พวกเราควรจะช่วยกันรักษาความสะอาดคะ”

คุณครู “มดเป็นเด็กดีมากเลยคะ และเด็กๆทุกคนในห้องก็เป็นเด็กดีน่ารักมากเลยคะ วันนี้คุณครูต้องมีของรางวัลให้หน่อยแล้วคะ ในเรื่องที่คุณทุกคนมีความสามัคคีและรักษาความสะอาด”

เมย์เมื่อเห็นคุณครูชมมดและเพื่อนๆจึงเสียใจและอยากได้คำชมแบบมดบ้างจึงบอกกับมด

เมย์ “มดต่อไปนี้เราจะทำแบบมดแล้วละ เราจะไม่วาดรูปบนผนังหรือบนโต๊ะอีกแล้ว”

มด “ดีมากจ๊ะเมย์ ห้องของเราจะได้สะอาดใจจ๊ะ ไปเราไปเล่นกันเถอะ”

จากนั้นเมย์ก็ไม่เคยขีดเขียนหรือวาดภาพลงบนผนังห้องหรือโต๊ะเรียนอีกเลยและถ้าเมย์เห็นอะไรไม่สะอาดก็จะเอาผ้ามาเช็ด มดและเมย์จึงเป็นเพื่อนรักกันตลอดไป

“เป็นอย่างไรบ้างคะเด็กๆ นิทานเรื่องนี้ก็จบลง เด็กๆคิดว่านิทานเรื่องนี้สอนให้เราเป็นคนอย่างไรคะ” (เป็นคนดี ไม่ขีดเขียนโต๊ะ ไม่ว่าจะรูปบนผนัง ช่วยกันรักษาความสะอาด)

“แล้วเด็กๆอยากเป็นอย่างไรในนิทานคะ” (เป็นอย่างมด)

ใช่แล้วค่ะใครอยากเป็นเด็กดีก็ต้องไม่ขีดเขียนโต๊ะหรือผนังห้องและช่วยกันรักษาความสะอาดนะคะ

“ทำไมจึงอยากเป็นอย่างมดคะ” (เพราะมดเป็นเด็กดี รักษาความสะอาด คุณครูรัก)

ความดีของแก้ม กับ กบ

สวัสดีคะน้องๆ วันนี้พี่ก็มีเรื่องสนุกๆ จะมาเล่าให้น้องๆ ฟังอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องความดีของแก้ม กับ กบ ค่ะ น้องๆคงอยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่า แก้มกับกบ นั้นทำความดีอะไรเรามา ฟังกันเลดีดีกว่านะคะ

ณ ห้องเรียนชั้นอนุบาล 3 วันนี้เป็นวันจันทร์ ในห้องเรียนตอนเช้า

แก้ม “กบ วันนี้เรามีกล่องดินสอ กับ ดินสอ ใหม่ด้วยละ คุณแม่เราซื้อให้เมื่อวานนี่เอง”

กบ “สวยจังเลย เราอยากได้ กล่องดินสอและดินสอแบบแก้มจังเลย ขอยืมเราใช้ด้วยได้ไหมจ๊ะ”

แก้ม “เอานี่จ๊ะ เราให้กบขอยืมใช้ เรามีดินสอหลายแท่ง”

กบ “แก้ม ให้เราขอยืมจริงๆนะ ดีใจจังเลย”

ขณะที่กบ กับแก้ม กำลังคุยกันอยู่นั้น ดาวซึ่งมีนิสัยชอบแย่งของ ของเพื่อน เห็น กบขอยืมของแก้มดีๆ แล้วแก้มให้ขอยืม จึงอยากได้บ้าง ดาวจึงเดินไปหา กบและแก้ม กบและแก้มเมื่อเห็นดาวเดินมา รู้ว่าดาวมีนิสัยชอบแย่งของของคนอื่น แก้มกับกบจึงเก็บดินสอและกล่องดินสอเพราะกลัวว่าดาวจะมาแย่ง

เมื่อดาวเดินไปถึงจึงพูดว่า

ดาว “แก้ม วันนี้เธอซื้อ กล่องดินสอ กับดินสอมาใหม่ใช่ไหมจ๊ะ สวยจังเลย ขอยืมเราดูบ้างสิ”

แก้ม “ใช่ เราซื้อกล่องดินสอกับดินสอมาใหม่ เธออยากดูหรือดาว แต่เธอต้องสัญญาก่อนนะว่าจะไม่เอาของของเราไปเลย”

ดาว “ไม่หรอกจ๊ะ ขอดูเฉยๆ เมื่อกี้เราเห็นเธอให้กบขอยืม เราก็อยากขอยืมบ้างได้ไหมจ๊ะ”

แก้ม “ได้จ๊ะดาว ถ้าดาวไม่แย่งของเรา เราก็จะให้ดาวขอยืม”

ครูพิมพ์า ซึ่งยืนดูอยู่เห็นเหตุการณ์จึงเข้าไปคุยกับเด็กๆว่า

ครูพิมพ์า “ดีมากจ๊ะ แก้ม กบ ดาว หนูทั้ง 3 คนเป็นเด็กที่น่ารักมาก การที่เราเห็นของๆ คนอื่น แล้วเราอยากดู เราจะต้องขอเจ้าของเขาดีๆ เจ้าของเขาก็อยากให้เราขอยืม แต่ถ้าเราอยากดูแล้วแย่งเอาเลยนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี ครูดีใจมากที่หนูทั้ง 3 คนเป็นเด็กดีมีอะไรก็แบ่งปันกัน และดาว วันนี้หนูน่ารักมากหนูเป็นเด็กดี ต่อไปนี้ดาวเป็นเด็กดีอย่างนี้ตลอดไปนะจ๊ะ”

ดาว “คะคุณครู หนูจะไม่แย่งของของใครแล้วค่ะ เพราะถ้าหนูพูดดีๆ ใครๆก็จะให้หนูขอยืม”

จากนั้นมา แก้ม กบ และดาว จึงเป็นเพื่อนที่รักกันมากมีอะไรก็จะแบ่งปันกัน และอยู่ห้องเดียวกันอย่างมีความสุข

เมื่อเล่านิทานจบแต่ละเรื่องจะใช้คำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนด้วยการ

ถาม-ตอบ

- น้องๆ คิดว่านิทานเรื่องนี้สอนให้เราเป็นคนอย่างไรคะ
- น้องๆ คิดว่าเรื่องนี้มีตัวละครชื่ออะไรบ้างคะ
- ในเรื่องนี้ น้องๆ คิดว่าใครเป็นคนดีคะ
- เป็นคนดีอย่างไรคะ
- ถ้าน้องอยากเป็นเด็กดี น้องๆ ต้องทำอย่างไรคะ

หุ่นมือสำหรับประกอบการเล่านิทานที่แสดงทักษะทางสังคมที่เหมาะสม
ในกลุ่มทดลอง

นิทานประกอบหุ่นมือตามแบบเรียน
ของกลุ่มควบคุม

นางฟ้าช่วยด้วย

วันหนึ่ง นางฟ้ามารับหนูดีกับน้ำตาลไปเที่ยว นางฟ้าบอกว่า เธอจะพาพวกเขาทั้งสองไปเที่ยวยังเมืองที่อยู่ไกลแสนไกล

บังเอิญระหว่างทาง ขณะที่นางฟ้าและเด็กทั้งสองชี้หลังช้างวิเศษนั้น มีค้างคาวยักษ์สองตัวบินโฉบไปมา ช้างของนางฟ้าตกใจมาก มันจึงวิ่งเตลิดไปไกล ช้างพาพวกเขาไปไกล และมาหยุดยืนที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง นางฟ้าบอกหนูดีว่า “ที่นี่เองเป็นเมืองใหญ่ ที่มีความเจริญมาก แต่คนในเมืองนี้ไม่ค่อยจะรักษาสิ่งแวดล้อมกันเลย”

นางฟ้าชี้ให้หนูดีและน้ำตาลดูในแม่น้ำมีสีขุ่นๆ และมีกลิ่นเหม็นบรรดาปลาต่างๆ เมื่อรู้ว่านางฟ้ามาเที่ยวที่นี่ พวกมันจึงว่ายน้ำมาขมขมและบอกนางฟ้าว่า ช่วยเนรมิตทำให้น้ำสะอาดที่พวกมันทนอยู่ในน้ำสกปรกมานานแล้ว

เมื่อนางฟ้าผ่านเลยแม่น้ำมา นางฟ้าพาหนูดีและน้ำตาลมายังริมตลิ่งแห่งหนึ่ง พบจระเข้ตัวหนึ่งนอนฝั่งแคคอยู่ จระเข้บอกนางฟ้าว่า น้ำในแม่น้ำสกปรกเหลือเกิน มันทนอยู่ในน้ำไม่ไหว ขอให้นางฟ้าช่วยเหลือทีเถิด

นางฟ้าพาเด็กทั้งสองเดินทางต่อ และมาถึงเมืองที่อยู่ได้น้ำลึกเมืองแห่งนี้มีปลารูปร่างแปลกๆ มากมาย พวกมันพากันมารุมล้อมนางฟ้า และบอกกับนางฟ้าว่า น้ำในแม่น้ำสกปรกเหลือเกิน พวกมันเดือดร้อนมาก นางฟ้าช่วยทีเถิด

หลังจากที่นางฟ้าได้พาเด็กทั้งสอง เที่ยวชมเมืองที่มีแต่น้ำสกปรกแล้ว นางฟ้าจึงนำเขาทั้งสองมายังลำน้ำอีกแห่งหนึ่ง ลำน้ำแห่งนี้มีน้ำใสไหลเย็น พวกปลาร่าเริงมาก นางฟ้าจึงชวนเด็กทั้งสองลงว่ายน้ำเล่นกัน พวกเขาทั้งสามว่ายน้ำเล่นกันอย่างสนุกสนาน

ในที่สุด นางฟ้าจึงบอกเด็กทั้งสองว่า พวกเขาจะต้องกลับบ้านแล้ว ขณะที่นั่งอยู่บนหลังช้าง ทุกคนนั่งนิ่งเงียบ เวลาผ่านไป ในใจของแต่ละคนคิดอะไร ไม่มีใครรู้ แต่หนูดีคิดว่า หนูดีจะทำอย่างไรดีนะ บ้านเมืองของหนูดีจะได้ไม่สกปรก อย่างเมืองที่นางฟ้าพามาเที่ยว

สามเกลอจอมแก่น

ดาว ก้อน และเอก เป็นเพื่อนรักกันมาก ทั้งสามคนมักจะเล่น กิน และเที่ยวตามที่ต่างๆ ด้วยกันเสมอ

เช้าวันหนึ่ง ดาว ก้อน และเอก ชวนกันไปเที่ยวที่ชายทุ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งทั้งสามคนชอบไปเที่ยวเสมอๆ เมื่อเดินทางมาถึงชายทุ่ง ดาว ก้อน และเอก ก็พากันวิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน

ที่ชายทุ่งแห่งนั้น มีลำธารเล็กๆ ไหลผ่านน้ำใสสะอาด มีฝูงปลาแหวกว่ายไปมา มากมาย ดาวจึงชวนเพื่อนๆ ว่า “ใครจะช่วยฉันจับปลาบ้าง”

ก้อนกับเอกตอบว่า “ฉันไม่ช่วย”

ดาวจึงนั่งตกปลาคนเดียว เวลาผ่านไป ดาวก็จับปลาซ่อนตัวได้ จึงคิดว่าจะทำเป็นอาหารกิน

ดาวถามว่า “ใครจะช่วยฉันหาพินมาก่อไฟบ้าง”

ก้อนกับเอกตอบว่า “ฉันไม่ช่วย”

ดาวจึงต้องไปหาพินเอง เมื่อได้พินมาแล้ว ดาวจึงถามว่า “ใครจะช่วยฉันก่อไฟบ้าง”

ก้อนกับเอกตอบว่า “ฉันไม่ช่วย”

ดาวจึงต้องก่อไฟเอง เสร็จแล้วก็ถามว่า “ใครจะช่วยฉันปิ้งปลาบ้าง”

ก้อนกับเอกตอบว่า “ฉันไม่ช่วย”

ดาวจึงต้องปิ้งปลาเอง สักพักหนึ่งปลาซ่อนปิ้งก็ส่งกลิ่นหอมน่ากิน ดาวจึงถามว่า “ใครจะช่วยฉันกินปลาปิ้งนี้บ้าง”

ก้อนกับเอกรีบตอบว่า “ฉันจะช่วย”

ดาวบอกว่า “ก็ได้ แต่ต้องสัญญาก่อนนะว่า ต่อไปเธอจะต้องช่วยฉันทำงานบ้าง”

ก้อนกับเอก พยักหน้ารับคำ ดาวจึงแบ่งปลาให้ก้อนกับเอก ทั้งสามคนกินอย่างเอร็ดอร่อยและมีความสุข

ลาโง่

พ่อค้าคนหนึ่งซื้อลาตัวหนึ่งมาเพื่อจะใช้บรรทุกเกลือไปขายในเมือง ในเช้าวันหนึ่งเขาบรรทุกเกลือใส่กระสอบผ้าแล้วนำไปบรรทุกบนหลังของลา มันรู้สึกหนักมากแต่ก็ต้องบรรทุกไป พ่อค้าจึงลามาจนกระทั่งถึงลำธารแห่งหนึ่งซึ่งจำเป็นจะต้องข้ามผ่าน ไปเขาจึงมันข้ามน้ำมาถึงกลางลำธาร ลาก็เกิดสะดุดก้อนหินในน้ำเสียหลักหล่นลง กว่าพ่อค้าจะจัดการให้มันลุกขึ้นเดินต่อไปได้ก็เสียเวลาอยู่นาน และเมื่อลาลุกขึ้นเดินต่อไปนั้น มันรู้สึกว่ของที่มันบรรทุกอยู่นั้นมีน้ำหนักเบากว่าเดิมมากทีเดียว ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าเกลือได้ละลายไปในน้ำเสียเป็นจำนวนมากนั่นเอง ลาจึงคิดในใจว่าในครั้งต่อไปมันจะแก่งล้มลงในลำธารนี้อีกเพื่อที่ของบนหลังของมันจะได้เบาลง และทุกครั้งที่พ่อค้าบรรทุกเกลือใส่หลังลามาจนถึงกลางลำธาร มันจะแก่งล้มลงเป็นประจำ

พ่อค้าจึงคิดที่จะตัดสินใจของลาวันต่อมาเขาบรรทุกน้ำใส่กระสอบเท่ากับน้ำหนักของเกลือที่เคยบรรทุกใส่กระสอบแล้วนำมาบรรทุกใส่หลังของลา จากนั้นก็จึงลามาตามเส้นทางเดิมซึ่งเดินทางอยู่เป็นประจำ และเมื่อมาถึงกลางลำธารลาก็แก่งล้มลงในน้ำอีก แต่เมื่อมันลุกขึ้นมาลาก็รู้สึกหนักจนแทบลุกไม่ขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าน้ำได้ดูดซับน้ำในลำธารเอาไว้ ทำให้น้ำหนักในกระสอบเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีก ลาเดินขึ้นมาจากลำธารได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ล้มลงเหนื่อยหอบด้วยความหนักนั่นเอง

กระต่ายน้อยอยากบิน

ยามเช้าท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ ลูกกระต่ายน้อยเฝ้าวิ่งตามดูผีเสื้อ และแมลงที่โฉบบิน
ไปมา

“ฉันอยากมีปีกจังเลย จะได้บินเหมือนนกและผีเสื้อเหล่านี้” กระต่ายน้อยคิด

“นั่นเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ ลูกกระต่ายน้อย” นางฟาร้องถาม

“โอ...นางฟ้า ผมกำลังคิดอยากมีปีก อยากบินได้อย่างนกบ้างครับ”

นางฟ้า “ฉันจะช่วยให้เจ้าบินได้เอาไหม แต่เจ้าต้องสัญญาก่อนนะว่าจะไม่ทำให้ใครเดือดร้อน
ถ้าเจ้าทำให้ใครเดือดร้อน เจ้าจะไม่สามารถหยุดบินได้”

กระต่ายน้อย “ผมสัญญาครับ”

นางฟ้า “ถ้าเช่นนั้น ขอให้เจ้ามีปีก และบินได้ ณ บัดนี้”

กระต่ายน้อย “ผมมีปีกแล้ว และบินได้ด้วย ขอขอบคุณมากครับ” พูดยกกระต่ายน้อยก็บินขึ้นสู่ท้องฟ้า
และบินไปมาอย่างสนุกสนาน “เราต้องบินไปไกลๆ ดึกว่า นั้น...สวนมะม่วง เราไปเก็บ
กินดีกว่า” แล้วลูกกระต่ายน้อยก็บินไปเก็บผลไม้ดั้นโน้นดั้นนี่กินอย่างเอร็ดอร่อย ในไม่
ช้า ผลไม้ก็ตกละเลือนเต็มสวน

ชาวสวน “ตายจริง ทำไมมะม่วง จึงหล่นมาเสียหายอย่างนี้ ผลไม้หล่นมามากมายอย่างนี้ ปีนี้เรา
ต้องขาดทุนแน่ๆ เลย” “นั่นไง เจอแล้วลูกกระต่ายมันกำลังเก็บผลไม้โยนเล่นใหญ่เลย
เร็วๆ ช่วยกันไล่มันออกไป” แล้วชาวบ้านก็เอาลูกริษณุไล่ยิงลูกกระต่าย

ลูกกระต่ายบินหนี ร้อนและหิวน้ำ “เราไปหาน้ำกินก่อนดีกว่า เอ๊ะ...ทำไมเราลงไม่ได้นะ
เหนื่อยจังเลย นางฟ้าครับช่วยผมด้วย ผมลงไม่ได้แล้ว ช่วยด้วย”

นางฟ้า “เหนื่อยแล้วหรือเจ้ากระต่ายน้อย เราบอกแล้วว่าอย่าทำให้คนอื่นเดือดร้อน แต่เจ้าไม่ทำ
ตามสัญญา เจ้าจึงต้องเดือดร้อนอย่างนี้” “เอ้า...ลงมาได้แล้ว ทีหลังเจ้าจงจำไว้ว่าเจ้าต้อง
รักษาสัญญา ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน”

กระต่ายน้อย “ครับ ครับ ผมสัญญา ต่อไปนี้ผมจะไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ผมไม่อยากบินอีกแล้ว
ผมขอเป็นกระต่ายอย่างเดิมดีกว่า นางฟ้าช่วยผมด้วยนะครับ”

นางฟ้า “ถ้าเช่นนั้นขอให้ปีกของเจ้าหายไป ณ บัดนี้”

หลังจากนั้นปีกของกระต่ายก็หายไป และกระต่ายก็สัญญาว่าจะไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
อีกต่อไป

นกตาโต

นกตาโตครอบครัวหนึ่ง ทำรังอยู่บนต้นไม้เหนือชายคาบ้านมันมีลูกอยู่ 3 ตัว วันหนึ่งลูกนกตกลงมาจากรัง แต่ค้างอยู่บนหลังคาบ้าน มันส่งเสียงร้องอย่างน่าสงสาร

เด่นและดวงช่วยกันไต่บันไดทอดปีกขึ้นไปดู คุณตาบอกเด่นและดวงว่า ต้องเลี้ยงมันเอาไว้ก่อนเพราะมันได้รับบาดเจ็บ เด่นและดวงแขวนกรงนกไว้ตรงชายคาบ้านและเลี้ยงดูมันอย่างดี ลูกนกเติบโตเร็วมากจนเกือบเท่าพ่อแม่มัน พ่อแม่นกพาลูกสองตัวบินมาเยี่ยมลูกนกตัวที่บาดเจ็บเสมอๆ

จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อลูกนกหายดีแล้ว เด่นและดวงจึงปล่อยมันไป เด่นและดวงปล่อยลูกนกตาโตไปไม่นาน ครอบครัวของเด่นและดวงก็ต้องแปลกใจ และยังเพิ่มความรักนกตาโตมากยิ่งขึ้น เพราะบนท้องฟ้ามัน เติบโตด้วยนกตาโต ต่างพากันบินไปมาอยู่เป็นจำนวนมาก มันนำเมล็ดพืชไปโปรยที่ไร่ของเด่นและดวง

ไร่ของเด่นและดวง เขียวขจีเต็มไปด้วยพืชผัก เด่นและดวงรักนกมาก ทุกๆวันจะนำถาดใส่ข้าวสุก และถ่าน้ำเล็กๆ มาวางไว้ที่ลานบ้าน เพื่อให้นกตาโตลงมาจิกกิน

หมาป่า กับ นกกระเรียน

มีหมาป่าตัวหนึ่ง ภายหลังที่มันหากินอาหาร บังเอิญมีเศษกระดูกหลงเข้าไปติดขวางลำคอของมันและสร้างความเจ็บปวดให้แก่หมาป่าเป็นอันมาก มันพยายามที่จะช่วยตัวเองให้พ้นจากความเจ็บปวดทรมาน แต่กลับทำให้เศษกระดูกหล่นลึกเข้าไปอีก หมาป่าจึงเดินร้องครวญครางไปตลอดทาง

ในขณะนั้นมีนกกระเรียนเดินผ่านมา หมาป่ารีบร้องขอความช่วยเหลือ โดยมันสัญญาว่าจะให้รางวัลแก่นกกระเรียนเป็นการตอบแทน

นกกระเรียนจึงตรงเข้าช่วยเหลือทันที มันก้มคอเข้าไปในปากของหมาป่าแล้วใช้จงอยปากคาบเศษกระดูกที่ขวางอยู่ในคอนั้นออกมาโดยไม่ยากเย็นเลย และเมื่อนกกระเรียนนำเอาเศษกระดูกออกมาแล้ว มันก็ทวงของรางวัลจากหมาป่าทันที

“เจ้านี้ช่างเนรคุณเสียเหลือเกิน” หมาป่าตะคอกด้วยเสียงอันดัง “การที่เจ้าก้มคอเข้ามาในปากข้าอยู่เป็นนาน โดยที่ข้าไม่จับคอเจ้าขาดไปเสียเลยนั้น ก็ถือเป็นบุญคุณอย่างยิ่งสำหรับเจ้าอยู่แล้ว ยังมีหน้ามาขอรางวัลกับข้าอีกรี!” แล้วมันก็เดินจากไปโดยไม่สนใจนกกระเรียนอีกเลย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “ไม่เป็นการฉลาดเลยที่ให้ความช่วยเหลือกับผู้ที่เป็นคนพาลอยู่แล้ว”

สิงโต กับ หมี

สิงโตและหมีบังเอิญพบกวางซึ่งนายพรานล่ามาได้และทิ้งไว้เพื่อล่าสัตว์อื่นต่อไป มันจึงอ้างตัวเพื่อเป็นเจ้าของกวางนั้น ในที่สุดสิงโตและหมีก็ทะเลาะกันจนต้องต่อสู้เพื่อแย่งกวาง มันพยายามเอาชนะฝ่ายตรงข้ามอย่างสุดแรง แต่ทั้งคู่มีกำลังพอฟๆ กัน จึงทำให้การต่อสู้ยืดเยื้อออกไปเป็นเวลานาน และในที่สุดทั้งสิงโตและหมีก็หมดแรง นอนพับอยู่กับพื้น

ในขณะนั้น มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งผ่านมาพบเห็นเข้า ก็ตรงเข้าลากเอากวางตัวนั้นเดินลับหายไป โดยที่ทั้งสิงโตและหมีไม่สามารถขัดขวางได้เนื่องจากหมดแรง มันมองกวางซึ่งถูกลากไปด้วยความเสียดาย

“เราทั้งสองคนช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร” สิงโตพูดขึ้นกับหมี

หมี “แทนที่เราจะแย่งกวางเท่าๆกัน เรากลับมาต่อสู้แย่งชิงกันเองจนท้ายที่สุดเราก็ไม่ได้แม้แต่น้อย ข้าคนอื่นที่ไม่ทำอะไรกลับได้กวางไปอย่างแสนสบาย”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “คนโง่เขลามักทะเลาะกันไม่เป็นเรื่อง ผลสุดท้ายคนฉลาดก็เอาผลประโยชน์ไปโดยสิ้น”

หนูแดงกับนกน้อย

หนูแดงกับหนูคอนกำลังเก็บดอกไม้กับแม่ดอกไม้กำลังบานสะพรั่งเต็มทั่วสวน กลิ่นเกสรดอกไม้ หอมฟุ้งกระจายความหอมของมันยั่ววนดึงดูดผีเสื้อ และหมีผึ้ง ให้พากันมาดมเพื่อคูดน้ำหวาน แม่บอกว่าผีเสื้อและผึ้งทำหน้าที่ผสมเกสรดอกไม้ เพราะขณะที่มันบินลงคูดน้ำหวานของมันจะแตะตรงเกสรดอกไม้ เกสรดอกไม้จะติดขาของมัน ไปแตะกับเกสรดอกไม้ดอกอื่นๆ

หนูคอน “ผีเสื้อและผึ้งนี่ช่างเก่งจริงๆ”

พลางชี้มือให้หนูแดงมองตาม เมื่อแม่หนูและลูกหนูทั้งสอง เก็บดอกไม้จนพอแล้ว

แม่หนูจึงบอกลูกหนูว่า “ไปเถอะ เรากลับกันดีกว่า เราเก็บดอกไม้ได้เพียงพอแล้ว”

สายมากแล้ว ขณะที่แม่หนูและลูกหนู พากันเดินกลับบ้าน หนูแดงก็เหลือบมองเห็นนกตัวหนึ่งนอนหงายท้องอยู่ข้างทาง หนูแดงร้องบอกแม่ว่า

หนูแดง “แม่คุณกสิ ทำไมมันมานอนอยู่ตรงนี้” หนูแดงบอกพร้อมกับวิ่งนำหน้าตรงไปทันทีที่หนูแดงอุ้มนกขึ้นแล้วพูดว่า

หนูแดง “โถ...น่าสงสารจังเจ้าบาดเจ็บอยู่นี่”

หนูคอนวิ่งซิดเข้ามาพร้อมพูดว่า

หนูคอน “เจ้านกน้อยเจ้าคงเจ็บมากนะ”

แม่หนูบอกว่า “เราต้องนำเอนกน้อยตัวนี้ไปรักษาที่บ้านของเรานะลูก”

หนูแดงอุ้มนกน้อยกลับบ้าน เมื่อใกล้ถึงบ้าน พ่อหนูมาขึ้นรอรับอยู่แล้ว

พ่อหนู “อ้าว...หนูแดงลูกไปเอนกมาจากไหน” พ่อหนูถาม หนูแดงไม่ตอบ รีบวิ่งมาที่พ่อทันที

พ่อรีบรักษานกน้อยตรงที่มันบาดเจ็บ จนนกน้อยอาการดีขึ้น นกน้อยขอบคุณ หนูแดง หนูคอน และพ่อแม่หนู ที่ช่วยกันดูแลรักษา

พ่อถามนกน้อยว่า “ทำไมเจ้าจึงมานอนบาดเจ็บอยู่”

นกน้อยเล่าว่า ถูกเด็กเกเรเอาหนังสือตีถึง โชคดีที่ถูกกระสุนโดนเข้าจุดที่ไม่ค่อยสำคัญนัก จึงยังมีชีวิตรอดมาได้

แม่หนู “แหม...เด็กเกเรนี่ช่างใจร้ายจริงๆ” แม่พูดด้วยความเห็นใจ

นกน้อย “ใช่...เด็กเกเรชอบแกล้งพวกเรา” นกน้อยพูดเสริม

พ่อหนู “เด็กที่น่ารักเด็กดีก็มีมากนะจ๊ะ”

นกน้อยมีอาการดีขึ้น มันเริ่มร้องเพลงได้ไพเราะ หนูคอนและหนูแดงบอกเพื่อนให้มาฟังเสียงของมัน เพื่อนๆ จึงพากันมาฟัง และชื่นชมกันน้อยกันทั่วหน้า และหนูต่างๆ ก็พากันร้องเพลงให้นกน้อยฟังเช่นกัน ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุข

นกน้อยหายดีแล้ว พ่อหนูจึงบอกให้ลูกหนูเข้าใจว่า นกน้อยจะต้องไปอยู่ตามธรรมชาติของมัน หนูคอน และหนูแดงเห็นด้วย แล้วหนูแดงก็บอกให้นกน้อยกลับไปหาเพื่อนของมัน ทั้งๆ ที่ในใจนั้นอยากให้นกน้อยอยู่กับมันตลอดไป

หลังจากนั้นครอบครัวหนูจึงช่วยกันปลูกต้นไม้ เพื่อหวังว่าวันหนึ่งข้างหน้า บริเวณชายป่าที่มันอาศัยอยู่จะร่มรื่น เต็มไปด้วยต้นไม้ ดอกไม้ที่สวยงาม และมีนกมาอาศัยอยู่

ในที่สุด ความฝันของครอบครัวหนูก็เป็นจริง ชายป่าแถวนั้น มีต้นไม้มากมาย ร่มรื่นและน่าอยู่ ทำให้บรรดานกทั้งหลายมาพักอาศัยอยู่ รวมทั้งนกน้อยตัวนั้นด้วย

ปู่ถูกสาป

ปู่เป็นเด็กคือ ชอบจับสัตว์และแมลงมาทรมานเล่น เช่น จับแมลงปอมาเอาด้ายผูกตัวมัน แล้วปล่อยให้บินไป จับผีเสื้อมาตัดปีกเสียครึ่งหนึ่ง ดูว่าจะบินได้ไหม บางทีก็จับจิ้งหรีดมากัดกัน แม้นพ่อแม่จะสอนให้ปู่เลิกทรมานสัตว์ และมีจิตใจเมตตาแต่เขาก็ไม่เชื่อฟังเลย

วันหนึ่งปู่ใช้หนังสือขิงนกตัวหนึ่ง จนได้รับบาดเจ็บตกลงมา แล้วก็จับมาขังไว้ดูเล่น แม่บอกให้ปู่ปล่อยนกไปเสียเพราะนกคงมีลูกคอยมันอยู่ที่รัง ปู่ก็ไม่เชื่อ จนแม่ต้องแอบปล่อยนกไป พอปู่รู้เข้าก็ไม่พอใจ จึงคว้าหนังสือออกไปในสวนอีกครั้งหนึ่งเพื่อยิงนกมาดูเล่นอีกตัว

ขณะที่ปู่กำลังง้างหนังสือ เพื่อจะยิงนกอยู่นั้นทันใดก็เกิดแสงสว่างวาบขึ้นตรงหน้า แล้วปรากฏเป็นนางฟ้าองค์เล็กจ๋น เธอบอกปู่ว่าเธอคือนางฟ้า มีหน้าที่คอยดูแลความประพฤติของเด็กทั้งหลาย นางฟ้าขอให้ปู่เลิกเป็นเด็กใจร้าย เลิกรังแกสัตว์ แต่ปู่ก็ไม่ยอมเชื่อ นางฟ้าจึงสาปปู่ให้กลายเป็นนกพิราบ เพื่อเป็นบทเรียนให้ปู่รู้สำนึก

ปู่ตกใจมากที่กลายเป็นนกพิราบขาว รีบบินกลับบ้าน แต่ก็ไม่สามารถจะพูดกับพ่อแม่ได้ และพอบินไปเกาะที่พื้นชานบ้าน เจ้าเหมียวที่เขาเลี้ยงไว้ ก็กลับไล่ตะครุบเขาเสียอีก น้องสาวของเขาก็ออกมาไล่ เพราะกลัวว่าเขาจะทำพื้นบ้านสกปรก ปู่จึงต้องบินหนีไปด้วยความเสียใจ

ปู่รู้สึกหิวมาก เขาอยากกินอาหารอร่อยๆ ที่เคยชอบ แต่ก็กินไม่ได้ เขาต้องบินไปหาเมล็ดพืชและตัวหนอนกิน ด้วยความจำใจ เขาไม่รู้สึกรอเลย แต่ก็ต้องฝืนกินให้อิ่ม

ปู่พบนกพิราบฝูงหนึ่ง ก็พยายามเข้าไปรวมกลุ่มด้วยแต่เขาพูดกับนกฝูงนี้ไม่รู้เรื่อง และเขาเห็นว่านกฝูงนี้มีมักจะตกใจอะไรง่าย ๆ เช่น มีเด็ก ๆ เดินผ่านมาก็พากันบินหนี ครั้นปู่ไม่บินตามก็ถูกเด็ก ๆ วิ่งไล่จับ จึงต้องบินหนีไปด้วยเขาเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา จึงตัดสินใจไม่อยู่ร่วมกับฝูงนก ออกบินไปเรื่อยๆ เพื่อจะแสวงหาที่ปลอดภัย

ขณะที่กำลังบินร่อนเร่อยู่นั้น ปู่ก็ถูกเหยี่ยวตัวโตบินอย่างรวดเร็วตรงเข้าจิกตีเป็นการใหญ่ ปู่คิดจะต่อสู้แต่ก็สู้ไม่ไหวกรงเล็บและจะงอยปากที่แหลมคม รวมทั้งกำลังที่เหนือกว่าของเหยี่ยว ทำให้ปู่เจ็บปวดมาก จนเกือบจะบินตกลงมา ขนของเขาหลุดปลิวกระจาย ปู่พยายามบินหนีลงพุ่มไม้ต่ำๆ ในที่สุดก็มุดหนีเข้าไปในกอไผ่ ที่มีหนามค่อนข้างที่บ เขียวตามเข้าไปไม่ได้ก็บินจากไป

ปู่รู้สึกเหนื่อยและเจ็บระบมทั้งตัว เขาคิดว่าจะพักสักครู่ค่อยออกจากกอไผ่ ขณะนั้นก็มีเด็กชายทั้งสามคน เดินมาพบปู่เข้าเด็กคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“จิบนกพิราบตัวนี้ เอาไปทอดกินกันเถอะ”

แล้วเด็กทั้งสามก็ช่วยกันหาก่อนดินขวางปู บ้างก็หาไม้ยาวๆ มากระทิ้งตัวปู ปูตกใจกลัวมาก คิดว่าถ้าอยู่ที่นี้ต่อไป เขาต้องตายแน่ จึงพยายามดิ้นรนตะเกียกตะกายหนีจากกอไผ่ เด็กๆ ก็ยิ่งเร่งมือขวางปาเขายังขึ้น ในที่สุดปูก็หลุดจากคองหนามไผ่ได้ มีขนหลุดติดหนามเป็นกระจุก ผีนโง่บินลัดเลาะไปตามต้นไม้ โดยมีเด็กทั้งสามไล่ล่าไปติดๆ เสียงร้องเฮๆ ตามมาข้างหลัง

ข้างหน้ามีกำแพงรั้วบ้านขวางอยู่ ปูตัดสินใจโผล่ข้ามกำแพงเข้าไป แล้วหมดแรงบินหล่นลง ภายในรั้วบ้านมีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อ นิด กำลังเดินเล่นอยู่ เมื่อนิดเห็นนกพิราบเจ็บหล่นลงมานอนอยู่กับพื้น ก็รีบวิ่งมาดู เห็นว่านกยังไม่ตาย ก็รีบอุ้มขึ้นแล้วนำกลับเข้าบ้าน

นิดเป็นเด็กมีใจเมตตา เอนำปูไปหาแม่ บอกแม่ว่า

“แม่ขา หนูเห็นนกตัวนี้บินตกลงมา ดูสิตัวเป็นแผลตึงหลายแห่ง ขนก็หลุด น่าสงสารจังเลย หนูจะรักษานกให้หายนะคะ”

พ่อแม่ของนิดหากรรมมาให้ปูอยู่ ส่วนนิดก็ใส่ยา และให้อาหาร คอยดูแลอย่างดี จนปูหายเจ็บและแข็งแรงเหมือนเดิม

ปูรู้สึกขอบคุณนิดเป็นอย่างมากที่ช่วยชีวิต แต่ก็พูดไม่ได้ นิดบอกแม่ว่า

“แม่คะ หนูจะเลี้ยงนกนี้ไว้ต่อ เพราะมันน่ารักดี” แม่บอกว่า

“อย่าเลยจ๊ะ มันหายดีแล้วก็ปล่อยไปเถอะ นกมันก็อยากมีอิสระ อยากบินไปไหนได้ตามใจ มันไม่ชอบถูกขังหรอก” นิดจึงบอกแม่ว่า

“หนูไม่ขังหรอกค่ะ ตั้งใจจะทำบ้านเล็กๆ ให้มันอยู่ เข้าก็เปิดประตูให้ออกไปได้ เวลาเย็นก็กลับเข้านอน แล้วหนูจะหาอาหารดีๆ ให้มันด้วย”

แม่บอกนิดอีกว่า “แล้วนกมันจะอยู่หรือจ๊ะ มันอาจมีรังนกอยู่แล้ว และมีลูกนกตัวเล็กๆ รอมันหาอาหาร ไปป้อนอยู่ก็ได้นะ ป่านนี้มันคงคิดถึงบ้าน คิดถึงลูกมันแล้วล่ะ หนูปล่อยมันไปดีกว่านะจ๊ะ”

เด็กหญิงนั่งคิดแล้วตอบว่า “ตกลงค่ะแม่ ให้มันกลับรังมันก็ได้” แล้วเธอก็เปิดกรง อุ้มปูออกมา ปูดีใจที่จะได้เป็นอิสระ และซาบซึ้งใจจนน้ำตาไหล

“ดูสิคะแม่ นกดีใจจนน้ำตาไหลเลย” นิดบอกแม่แล้วก็ปล่อยปูเป็นอิสระ

ปูมองเด็กหญิงและแม่อย่างขอบคุณ แล้วโฉบบินขึ้นฟ้า หาทางกลับบ้านของตน ปูคิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่เหลือเกิน คิดถึงคำที่แม่เฝ้าสอนไม่ให้รังแกสัตว์ ต่อไปนี้ปูจะเชื่อฟัง จะไม่รังแกสัตว์อีก ปูคิดพลางบินพลาง จนเหนื่อยก็ยังหาทางกลับบ้านไม่ได้ จึงหยุดพักเกาะกิ่งไม้ และหวนคิดถึงนางฟ้าที่สาปตน พลังรำพึงว่า

“นางฟ้าครับ ต่อไปนี้ปูจะเป็นเด็กดี จะไม่รังแกสัตว์อีกแล้ว ช่วยปูด้วยเถอะครับ”

ทันใดนั้นนางฟ้าองค์เดิมก็ปรากฏร่างขึ้นตรงหน้ายิ้มกับปูแล้วพูดว่า

“ดีมากจ๊ะ ที่เธอกิจจะกลับตัวเป็นคนดี ไม่รังแกสัตว์ สัตว์ทั้งหลายก็รักชีวิตเหมือนเธอ เช่นกัน เอาละ ฉันจะพาเธอกลับบ้าน...หลับตาลี”

ปู่หลับตาลง และพอเขาลืมตาอีกครั้ง ก็พบว่าตนได้กลายร่างเป็นคนอย่างเดิม และกลับ มาอยู่ในสวนหลังบ้านแล้ว ปู่ดีใจมาก เขากล่าวขอบคุณนางฟ้า และรีบวิ่งเข้าบ้านไปหาพ่อแม่

จากนั้นมา ปู่ก็กลับตัวเป็นคนดี มีเมตตาและไม่รังแกสัตว์อีกเลย

ปุกปุยกับผีเสื้อ

ปุกปุยหนีแม่ไปนั่งดูผีเสื้อที่ชายป่าหลังบ้าน ผีเสื้อมีสีสวยแปลกตาพวกมันบินเล่นกันเป็นกลุ่มๆ แต่บางตัวก็บินอยู่กับดอกไม้ ปุกปุยเฝ้ามองอย่างเพลิดเพลิด เขาอยากจับผีเสื้อ เอามาวางให้มันเกาะบนฝ่ามือ แต่พอลุกเดินเข้าไปหา พวกมันก็บินหนีไปทางอื่นเสีย ปุกปุยไล่ตามจับจนเหนื่อยอ่อน แต่ไม่สามารถเข้าถึงตัวมันได้เลย ผีเสื้อบินแตกฝูงไปกระจัดกระจายจนหมดสิ้น

ปุกปุยเดินกลับมาที่เดิม ปุกปุยแหงนมองฟ้าแล้วสะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียงพูดมาจากด้านหลัง

“ปุกปุย มานั่งอยู่ที่นี้ทำไมลูก กลับบ้านไปกินข้าวได้แล้ว” เสียงแม่พูดมาแต่ไกล

“ไม่ครับ” ปุกปุยตอบ “ผมจะนั่งคอยผีเสื้อ”

“ผีเสื้อที่ไหนกัน” แม่เข้ามาถาม

“มันไปหมดแล้วครับ” ปุกปุยตอบ

“พรุ่งนี้มันก็คงมาอีก ลูกกลับไปอาบน้ำกินข้าวก่อนเถอะ จะได้เข้านอนแต่หัวค่ำ” แม่

พูด

“แต่ผมอยากได้ผีเสื้อ ผมจะเอาผีเสื้อไปไว้ในห้องนอนด้วย” ปุกปุยพูด

“ไม่ได้หรอกลูก ผีเสื้อมันอยู่กับต้นไม้และดอกไม้ มันอยู่กับลูกไม้ได้นะ” แม่บอกแล้ว

จึงมือปุกปุยกลับบ้าน

ปุกปุยยังไม่อยากกลับ แต่เขารู้สึกหิวข้าวจึงต้องทำตามแม่ ระหว่างทางปุกปุยถามขึ้นว่า

“ผีเสื้อมันกินข้าวไหมครับแม่”

“ผีเสื้อกินน้ำหวานจากดอกไม้จะ” แม่ตอบ

ตอนเย็นวันรุ่งขึ้น ปุกปุยหนีแม่มาเที่ยวที่ชายป่าหลังบ้านอีก เขานั่งมองผีเสื้อพร้อมกับคิดอยู่ในใจว่า ทำอย่างไรจึงจะจับผีเสื้อได้ และทันใดนั้น ปุกปุยหันไปเห็นพุ่มไม้และเกิดความคิดขึ้นทันที เขาหักยอดไม้ยาวเท่าแขนมายอดหนึ่งเด็ดใบออกเกือบหมด แล้วถือวุ้นไล่ตีผีเสื้อ พวกผีเสื้อบินหนีกันกระจัดกระจาย

ปุกปุยไล่ตีผีเสื้อสี่เหลืองตัวหนึ่ง มันบินเร็วมาก แต่ปุกปุยก็ไล่ตามอย่างไม่หยุดหย่อน มันบินเลี้ยวตามพุ่มไม้ไกลออกไป ปุกปุยไล่ตามจนกระทั่งผีเสื้อบินหายลับไป สักครู่หนึ่งเขารู้สึกหิวน้ำและอยากกลับบ้าน จึงลุกขึ้นยืน

“บ้านเราอยู่ทางไหนกันนะ” ปุกปุยคิด

ปุกปุยเดินวนเวียนไปมาหลายรอบ แต่ยังหาทางกลับบ้านไม่ถูก จนกระทั่งดวงอาทิตย์ใกล้ตกดิน ปุกปุยรู้สึกกลัวมาก เขานั่งร้องไห้เสียงดัง

ในที่สุดแม่ก็ตามมาพบ ปุกปุยวิ่งเข้าไปกอดแม่

“ผมกลับบ้านไม่ถูก ผมกลัว แม่อย่าตีผมนะครับ” ปุกปุยพูดทั้งน้ำตา

“แม่ไม่ตีลูกหรอกจ้ะ” แม่ปลอบโยนแล้วถามว่า “ทำไมปุกปุยมาเที่ยวไกลนัก”

“ผมมาตีผีเสื้อครับ ผมอยากเอาผีเสื้อไปอยู่กับผม” ปุกปุยตอบ

แม่บอกว่า “ลูกไม่ควรจะไปทำอะไรมัน ผีเสื้อไม่ยอมให้ใครตีหรอก เหมือนลูกที่ไม่อยากให้แม่ตี”

“แต่ผมอยากได้ผีเสื้อไปอยู่กับผมนี่ครับ” ปุกปุยพูดพร้อมกับเอามือเช็ดน้ำตา

“ไม่ได้หรอกจ้ะลูกผีเสื้อมันอยู่กับดอกไม้” แม่ตอบ แล้วบอกให้ปุกปุยกลับบ้าน แม่เดินจูงมือปุกปุยไปตลอดทาง ก่อนจะเข้าบ้านปุกปุยพูดขึ้นว่า

“แม่ครับ ผมจะไม่จับผีเสื้ออีกแล้ว ผมจะเอาดอกไม้มาปลูกข้างบ้าน ให้มีผีเสื้อมาอยู่หลายๆ ตัวนะครับแม่”

“ดีมากจ้ะลูก” แม่ชมปุกปุย

ตั้งแต่วันนั้นปุกปุยก็ไม่เคยไล่ตีผีเสื้ออีกเลย เขาปลูกดอกไม้ไว้ที่สวนข้างบ้านและมีผีเสื้อสวยๆ บินมากินเกสรดอกไม้อยู่ตลอด ปุกปุยจึงมีความสุขตลอดมา

ภาคผนวก ค

ภาคผนวก ง

๗

ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการอนุบาล

1. นางแสง โสภ รวีตระกูล
2. นางสาวสุจิตร์ มีทรัพย์
3. นางนาคยา รรวยพร

ประวัติผู้เขียน

นางสาวรังสิมา สีนะพงษ์พิพิธ เกิดเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2512 ที่จังหวัดพิษณุโลก ได้รับปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (การประถมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อปีการศึกษา 2534 และได้ศึกษาต่อระดับบัณฑิตวิทยาลัย สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2537 ปัจจุบันรับราชการครู สังกัดกรุงเทพมหานคร